

A person with long, dark, wavy hair and a backpack is walking away from the camera on a train platform. They are looking towards a train that is blurred in the background. The scene is lit with a strong blue light, creating a moody atmosphere. The person's hand is resting on a metal railing. The title 'MA JÄLGIN SIND' is overlaid in large, orange, bold letters.

MA  
JÄLGIN  
SIND

COURTNEY EVAN TATE

Originaali tiitel:  
Courtney Evan Tate  
I'll Be Watching You  
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ester Eggert  
Toimetanud Anneli Sihvart  
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Lakehouse Press, Inc.  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02374120  
ISBN 978-9949-82-549-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest  
[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

Kõikidele emmedele terves maailmas.

Elizabeth Stone on kunagi öelnud:

„Otsus saada laps – see on pöördeline. See on otsus, mis tähendab, et sinu süda kõnnib igavesti ringi väljaspool sinu keha.“

Ma olen nõus, proua Stone. Ma olen nõus.



## JUTUSTUSED SAARELT

Kallid lugejad, kardan, et ma ei meeldi teile eriti.

Olen teile hiljuti rääkinud oma vägitükkidest ja valikutest. Need pole olnud just parimad.

Ma muretsen selle pärast.

„Süü“ on veider sõna, millele ma varem eriti mõelnud ei ole.

Ent nüüd ma mõtlen sellele.

Kallid lugejad, ma tegin sellele suhtele lõpu.

Ta ei olnud õnnelik.

Aga see ei olnud ju õige.

See mees hirmutas mind ja hirm ei tohiks kunagi olla osa armastusest.

Mul on hea meel, et jõudsin sellele järeldusele enne, kui asjad veel kaugemale läksid.

Ma tahan, et te teaksite... Ma ei ole halb inimene. Vanun, et ei ole. Teie alustasite minu looga hetkel, mil tegin halva otsuse. Kõige halvema võimaliku otsuse. Otsuse, mida suudaks teha ainult halb inimene.

Palun, saage aru, et mõnikord satume me elus silmitsi lõputute valikuvõimalustega ja vale valiku tegemine on liigagi lihtne.

Neid lauseid kirjutades silmitsen ma unenäopüüdjat voodi kohal. Selle suled värisevad tuules ja ma pean mõtlema headele unenägudele, mis näivad olevat nii kaugel minevikus. Viimasel ajal elan ma justkui õudusunenäos,

halbade otsuste ämblikuvõrgus. Tahaksin jõuda tagasi heade unenägude juurde.

Sest hoolimata kõigest olen ma siiski hea inimene.

Ma luban.

Märksõnad: halvad otsused, halb armastus, ahistamine, sobimatud suhted, murtud süda.

## Esimene peatükk

9. august

„Ma kardan,“ sosistab Leah mulle. Tajun ilmselgelt, et ta on rahutu.

Ta on minu külje all kägaras kahekohalisel puidust kiigel ja tema jalg tõmbleb vastu laudu. Minu käsi on ümber tema kõhetute õlgade, silitades ta selga. Meie terrass on vaikne ja privaatne. Ainsad helid jõuavad meieni ookeanilainetest, mis pekavad lakkamatult ja vägivaldselt vastu kallast.

„Kuidas nii, kullake?“ küsin mina, silmitsedes tema süütut palet. Ta ninal on pisike kobar tedretähne – ainus ebakõla tervel kehal. Noh, Leah peab seda ebakõlaks. Minu arvates on need armsad. „Kas asi on selles, et homme algab kool? Sa oled nüüd viimases klassis. See pole sugugi esimene kord. Sa tunned kõiki ja kõik tunnevad sind. Sul ei ole põhjust muretsemiseks.“

Minu tütar kehitab õlgu ja viskab käe üle kiige serva, toetades selle Bo seljale. Koer hõõrub oma suurt keha vastu tema jalgu, püüdes veelgi rohkem tähelepanu saada. See loom ei ole kunagi rahul. Ilmselt tulenes see asjaolust, et me võtsime ta varjupaigast, kus ta kõige tagumises puuris luku taga istus. Säärast üksildust ei ole lihtsalt võimalik tasa teha.

„Ma ei tea,“ vastab tema lakooniliselt. „Sa ju tead, milline ma olen.“

„Tean.“ Minu tütar on mõtlik ja tõsine, sügav ja hingestatud. Olen talle korduvalt öelnud, et tema teismelise kehas on lõksus kaheksakümneaastase hing. Talle see eriti ei meeldi, aga nii see on. Ta on perfektsionist ja armastab graafikuid. Kui graafikud muutuvad, näiteks suve lõppedes ja kooliaasta alguses, on see tema jaoks ärritav. Aga ta kohaneb kiiresti.

Õised tuuleiilid kanduvad meieni otse lainetelt. Need lõhnavad soola ja süngete mereelukate järele. Meie juuksed lehvivad tuules. Me mõlemad suleme silmad ja naudime väikest puhkepausi lämmatavast troopilisest niiskusest.

Florida Keys on ilus koht, aga suvel on siin piinavalt palav.

„Kas sa tead, mida sinu vanaema Lola mulle enne surma õpetas?“ küsin ma, teades väga hästi, et olen talle seda korduvalt rääkinud.

„Mida täpsemalt?“

„Noh, ta õpetas mulle kolme tähtsat asja,“ lausun mina ja Leah noogutab. Ta juba teab. „Esiteks, kui sa kavatsed midagi teha, siis tee seda. Tee seda täiega. Kui sa ei suuda, siis ära isegi ürita.“

Leah põrnitseb mind: „Ja kuidas see mind homme aitama peaks? Kas sa ütled, et ma ei peaks kooli minema?“

Ma itsitan: „Ära mõtlegi. Tuletan seda sulle meelde, sest sa sarnaned selles osas temaga. Kullake, sa teed kõike täiega. Praegu sa muretsed, aga homme pärastlõunal tuled koju terve kooli valitsejana. Sa teed asju täiega. Alati.“

Ta ei saa mulle vastu vaielda. Ta teab, et see on tõsi. Ta ei tea, mida pooleldi tegemine üldse tähendab.



„Ja siis õpetas ta sind oma soovide eest võitlema,“ jätkab Leah, sest tal on kõik kolm õpetust juba pähe õpitud. Ja peavadki olema. Ma olen neid talle terve elu korrutanud.

Ma olin kõigest kaksteist aastat vana, kui mu ema suri. Seega olen alati tema õpetussõnade külge klammerdunud. Rohkemat ei ole mul tema tuhmuvast mälestusest võtta.

„Õpetas tõesti. Tema teadis seda kõige paremini. Ta kasvas siin saarel üles vaese tüdrukuna... Ja ta pidi võitlema iga viimase austuse kübeme eest.“

„Siis viskas ta selle kõik prügikasti ja otsustas teiste naiste meestega magama hakata,“ märgib Leah ja isegi nüüd on see minu jaoks löök allapoole vööd. Ma tean, miks minu ema selline oli. Vanaema on seda tuhat korda rääkinud ja nüüd kordan ma tema sõnu oma tütrele.

„Ta tundis, et peab midagi tõestama,“ lausun ma pehmelt. „Talle tundus, et ta ei ole piisavalt väärt. Ja siis asus ta tõestama, kasutades ära oma mõjuvõimu teiste ja iseäranis võõraste meeste üle. Ma ei ole selle üle uhke, aga säärane ta oli.“

Ema kandis alati punast. Kõik mäletavad teda üksnes punastes rõivastes. See oli Lola Casey tunnusvärv ja ühtlasi kolmas õppetund minule: kasuta alati punast huulepulka.

„Äkki ta tappiski ennast sellepärast ära,“ mõtiskleb Leah ja silmitseb merd. „Süütunde pärast.“

Ma vaikin hetkeks ja raputan siis pead: „Ei. Ma ei usu. Mina arvan, et ta väsis end tõestamast.“

Leah haarab mu käest ja surub sõrmed minu sõrmede vahele: „Emme, mul on sinu pärast kurb. Sa olid alles nii väike, kui sa ta kaotasid.“

Ma keskendun silmapiirile ja kuu paisunud kõhu puutepunktile veega. „Kõik on hästi,“ lausun ma pehmelt. „Ta ei olnud

selle maailma jaoks mõeldud. Ta oli hullumeelne ja kaootiline. Emaks olemine oli tema jaoks vastumeelne, kuigi ta armastas mind. Vanaisa ja vanaema kasvasid mu üles ja hoolitsesid minu eest. Paremat lapsepõlve poleks võinud tahtagi.“

Ma ei räägi talle kurbusest... Kõikehõlmavast kurbusest, mis võttis minu üle võimust mitmeks aastaks pärast ema surma. Tal ei ole vaja seda teada.

„Ma ei tohiks ealeski ennast haletseda,“ märgib minu tütar järsult ja tõmbab oma kõhetud õlad krampi, „sest mul on tõsiselt vedanud, et sina oled minu ema.“

Soe laine läbib mu keha: „Kas sa tõesti arvad nii?“

„Ma tean,“ vastab Leah noogutades.

Tema keha on endiselt pinges ja jalg koputab vastu põrandat, kuid ma naeratan talle.

„Aitäh, tibu. Kas sa siis haletsesid ennast?“

Tema näol peegeldub rahulolematu grimass, kuid siis pühib ta selle kõrvale. Ta kas varjab või ma kujutasin seda ette. Mul ei ole õrna aimugi.

Leah lükkab kurbuse kõrvale ja vahetab teemat: „Emme. Vaata kuud.“

„Ma näen.“

Kuuvalgus peegeldub veepinnal ja muudab kõik elegantselt hõbedaseks. See on lausa maagiline.

„Lähme öösel ujuma,“ utsitab ta mind järgmiseks. „Ujudes on need kõik nagu haldjate tulukesed. Kuu on nii ere. Me ujuk-sime nagu kuuvalguses, tähtedest tulvil ookeanis.“

Ma puhken uuesti naerma. Minu tütrele on parim luuleline fantaasia.

Ta muudkui anub mind, alahuul pakitsemas, kui ta seda valgete hammastega näksab. Tema naeratus läks mulle eelmisel

aastal kaheksa tuhat dollarit maksma, aga nüüd on see ideaalne. Ma raputan pead.

„Kullake, ma olen väsinud. Ja mul on veel veini alles.“ Ma tõstan klaasi üles ja loksutan punast vedelikku. „Aga sina võid minna. Natukeseks. Sa pead homme vara tõusma.“

Ta naeratab, sest ta teadis, et ma annan järele. Keelan talle harva midagi. Ma ei peagi keelama. Ta on hea laps ega esita kunagi ebamõistlikke soovet.

Ta kargab püsti ja jookseb majja riideid vahetama, mööda treppi üles meie kolmanda korruse korterisse.

Kaks minutit hiljem on ta tagasi, Bo kannul ja punane ujumislaud järel lohisemas. Tal on seljas mustad päevitusriiete püksid ja punane rinnahoidja. Viieteistaastasena on ta pikk ja sale imeilusate kehakumerustega.

Ta hakkab juba veranda trepist alla hüplema, kui mulle meenub varasem leid tema magamistoast, kui puhtaid riideid tagasi viisin.

„Kuule, Leah.“

Ta pöörab ringi ja kallutab oma süütu näo minu suunas, jättes jutu jätku ootama.

„Nägin sinu voodi peal uusi pilte. Mida ma sulle rääkinud olen?“

Ma olen karm ja tema ohkab.

„Külalisi ei tohi pildistada.“

„Täpselt. Ja miks?“

„Sest nad tulevad siia puhkama. Nad ei taha, et nende privaatsust rikutakse.“

„Just,“ lausun mina. „Miks sa siis ikkagi neid pildistad?“

„Emme, palun vabandust,“ ta vaatab mulle otse silma.

„Lihtsalt... Sa tead küll, milline ma olen. Mulle meeldib inimesi huvitavatel hetkedel tabada. Siis on nad kõige siiramad.“

„Aga külalised tuleb mängust välja jätta, Li-Li,“ ütlen ma karmil toonil. „Tõsiselt. Pildista palun Skyed või Liamit. Minu pärast pildista kõiki oma tuttavaid. Aga mitte külalisi.“

„Okei.“ Tema õlad vajuvad longu, sest ta on sõprade pildistamisest tüdinenud. Ta on mulle seda juba sada korda öelnud pärast fotograafiahulluse algust ligi aasta tagasi.

„Aga need pildid on väga lahedad,“ sosistan ma talle vandeslaslikult. „Tüdruk, sa oled andekas.“

Nüüd ta naeratab: „Päriselt?“

„Absoluutselt. Ma arvan, et sa peaksid sel aastal aastaraamatu pildid ise tegema.“

Tema näole ilmub lai naeratus ja ta sammub nüüd juba märksa rahulikumalt ranna suunas. Ta sörgib üle sama liiva, millel mina väiksenä mängisin. Kunagi veetsin ma kogu aja siin, möllates lainetes koos teiste lastega, kelle vanemad taustal Mojitot rüüpasid. See siin on ju siiski hostel ja see on alati minu perele kuulunud. Meie tubades ei ole kunagi turistidest puudust olnud, Florida Keysi saabub neid alati massidena.

Aastaid tagasi elas isegi Hemingway siinsamas. Ta püüdis kala, jõi ja tegi märkmeid. Maha lasi ta ennast alles pärast siit lahkumist.

Ma ei tea, kas see oli kokkusattumus või mitte.

Küll aga tean ma, et Key West ei ole sugugi nii ideaalne, nagu turistid arvavad. Nemad näevad ilusat fassaadi, värvilisi maju ja vahutavaid laineid. Ent nad ei märka kitsarinnalisi inimesi ega pikki töötunde, seda, kuidas minusugused inimesed peavad rügamata, et nende puhkus ideaalne oleks.

Aga pole hullu.